

[Ellemann-Jensen]

Mange steder bliver der henvist til arbejde, der er i gang i udvalg, men hvor beslutningerne ikke er taget, og det ses tydeligt, at styringen og koordineringen af regeringens arbejde har svigtet i månederne op til det nye folketingsårs start.

De beskedne besparelser, regeringen skulle gennemføre, har man reelt opgivet, for vi kan ikke kalde nye afgifter og takstforhøjelser for besparelser.

Men også den finanspolitiske styring siver ud mellem fingrene på regeringen. Underskuddet på statsfinanserne er vokset voldsomt i det skøn, vi fik i år. Nu regner man med et underskud i år, der er en fjerdedel større, end man skønnede for blot få måneder siden, og nye udgifter kommer jo til, f.eks. med forslagene om det sociale boligbyggeri, udgifter, der ikke er dækning for.

Regeringen giver ikke befolkningen håb om, at problemerne kan løses. Den synes selv at have opgivet håbet. Derfor bliver dette folketingsår så vigtigt, for folketetinget har jo et valg. Folketinget har valgt imellem regeringens økonomiske politik, der er uklar og utilstrækkelig, og venstres forslag til en økonomisk politik, der gør ondt mange steder, men som kan vende den udvikling, der truer det danske samfunds velstand og trykthed. Vi håber, at andre partier bliver til at få i tale. Vi kan ikke fortsat lade dansk økonomi køre imod afgrunden, og de partier, der tillader en sådan udvikling at fortsætte, påtager sig et stort ansvar. Historien vil dømme dem.

Venstre er altså, som det er fremgået, særdeles kritisk over for regeringens politik, sådan som den er fremgået af statsministerens redegørelse. Men venstre nøjes ikke med at være kritisk, venstre repræsenterer ikke blot en anden politisk holdning end regeringens. Vi præsenterer en konkret politik, der svarer til den aktuelle situation, og venstre opfylder dermed kravene til en kritisk og konstruktiv opposition.

Det er en naturtilstand for folkestyret, at der er en regering og en opposition, og disse funktioner er ligeværdige. Det er imidlertid ikke en naturgiven nødvendighed, at regering og opposition hver eneste dag står skarpt over for hinanden. Hvis regeringen selv vil, kan den ved at være imødekommende over for oppositionen nå frem til mere holdbare løsninger, der tillige vil komme til at hvile på

et bredere politisk grundlag end det, regeringen for tiden har valgt at benytte, og som regeringen bruger til at flytte ideologiske hegnspele med.

Poul Schlüter (KF):

Der er folk, der mener, at den bedste del af 1980'erne har vi allerede oplevet. Det kan være meget rigtigt, hvis man skal tage de to dokumenter som grundlag, der er baggrunden for folketingets debat i dag, nemlig åbningstalen og finansredøgørelsen.

Åbningstalens runde vendinger kan efter vor opfattelse slet ikke klare at kaste glemsel over de meget barske tal fra finansredøgørelsen. Når man læser finansredøgørelsen, så kan man se, at regeringen nu ikke længere lægger op til at nedbringe arbejdsløsheden eller at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet. Det er opgivet. Man erkender, at der fortsat vil blive tale om en stærk stigning. Hvor galt vil det kunne gå? Ja, hvis regeringen fortsætter valgperioden ud, så taler meget for, at regeringens egne tal fra finansredøgørelsen bliver virkelighed. Så er vi fremme ved året 1984, og hvordan ser det så ud?

Nu sagde hr. Ole Espersen, at finansredøgørelsens tal fandt han ikke chokerende. Hr. Ole Espersens flegma må være uden de sædvanlige menneskelige begrænsninger, for det er chokerende tal. Regeringens egne økonomer fortæller os til brug for debatten i dag, at vi vil møde en arbejdsløshed i størrelsen 250.000 uden job, at vi vil møde et betalingsbalanceunderskud i formatet 25 mia kr., at vi vil møde en nettogæld til udlandet i størrelsen 175 mia kr. Endnu værre vil tallet være, hvis regeringen devaluerer, hvad jeg bestemt må fraråde den. Vi vil komme til at opleve et skattetryk på omkring 65 pct. Landet vil, hvis dette bliver virkelighed, på det nærmeste være kørt i sæk.

Berlingske Tidende illustrerer her til morgen med nogle pædagogiske tal, hvad der vil ske gennem resten af valgperioden. Hver eneste dag de næste år vil vi opleve 34 flere arbejdsløse, 21 flere, som går på efterløn, 41 flere offentligt ansatte, 36 mill. kr. i større udlandsgæld, 2 arbejdspladser mindre i det private erhvervsliv, 19 pensionister flere, som det øvrige samfund naturligtvis skal forsørge.